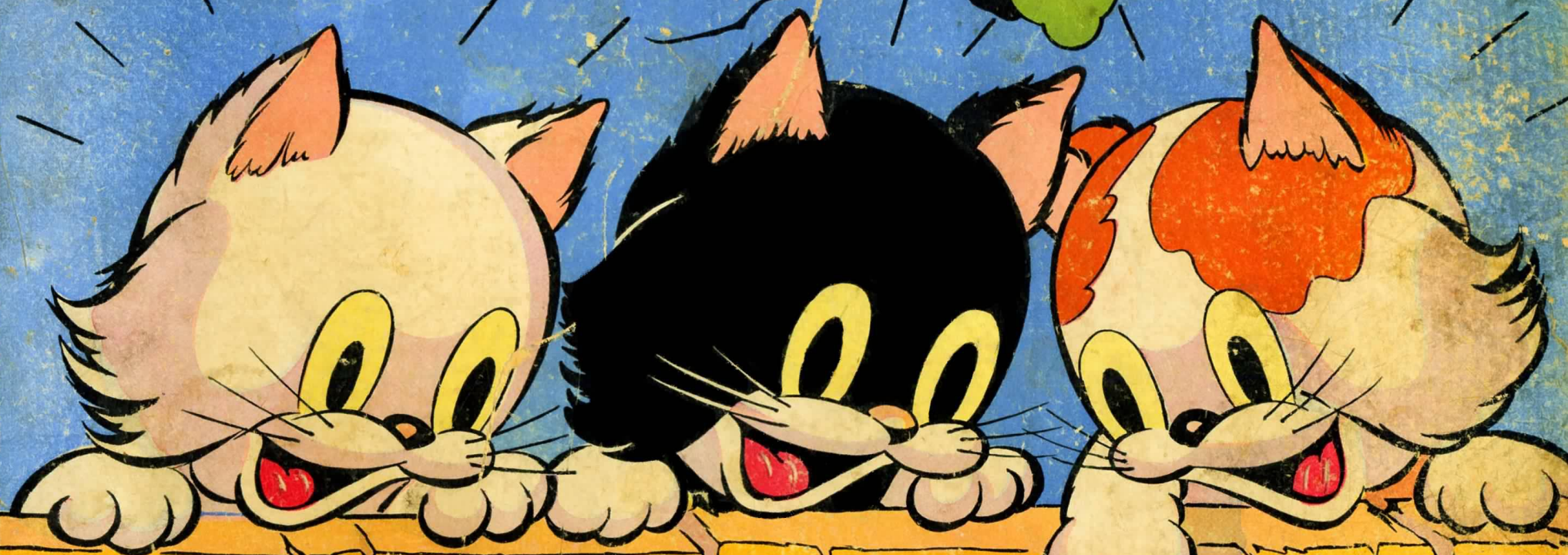
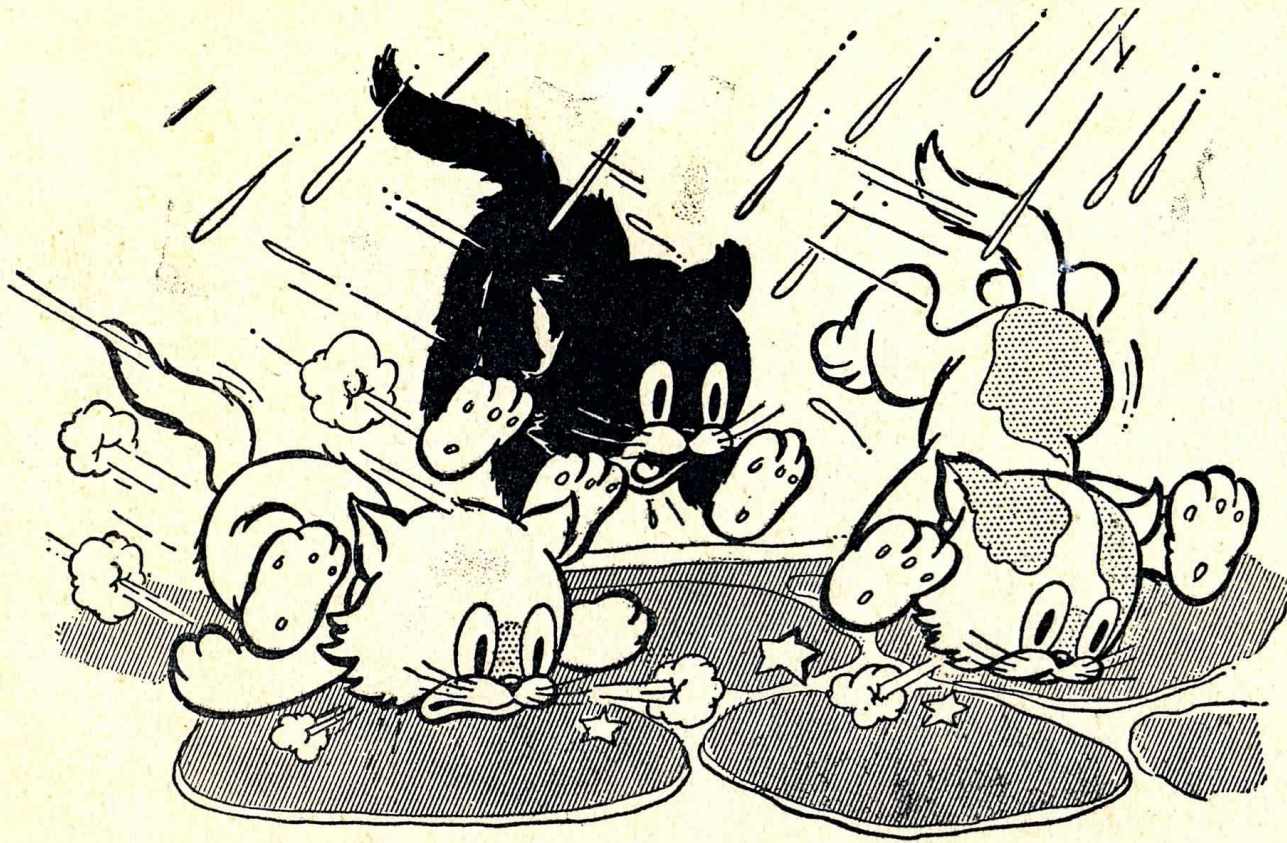

Walt Disney
3 JÁRVA KISCICA

• WALT DISNEY SZÖVEGE ÉS SZINES KÉPEI • PALLADIS KIADÁSA •

HÁROM ÁRVA KISCICA

A WALT DISNEY STUDIO SZÖVEGÉVEL ÉS SZÍNES KÉPEIVEL

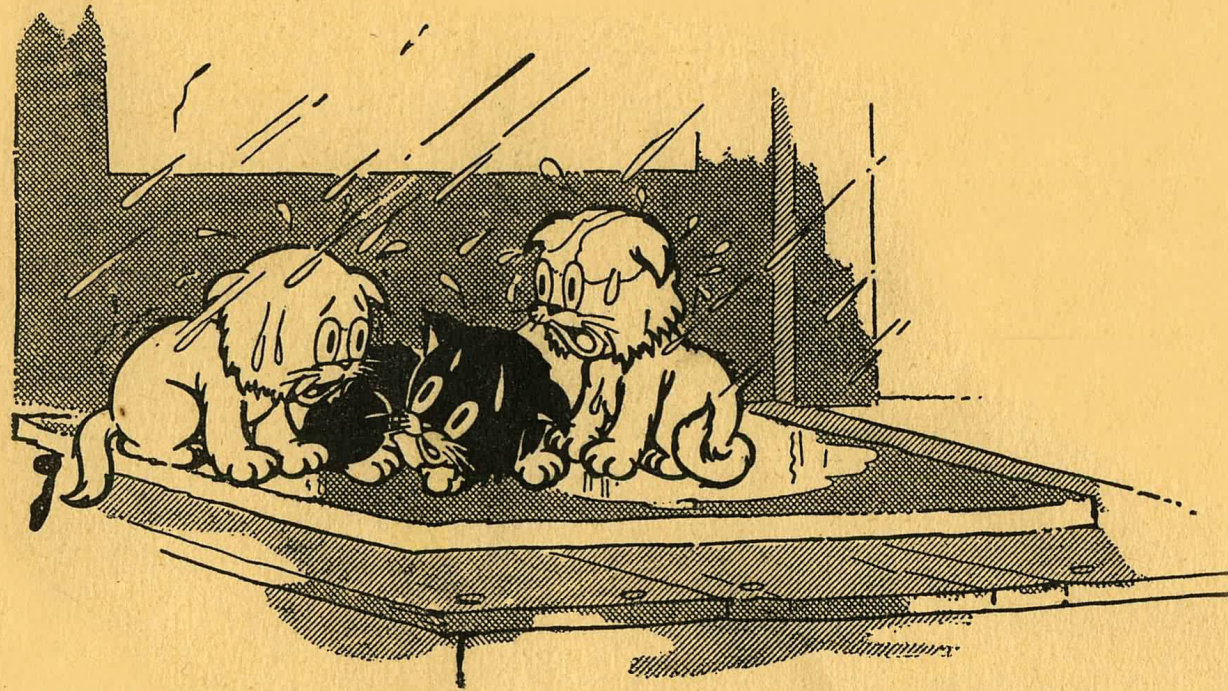
FORDÍTOTTA KOSÁRYNÉ RÉZ LOLA

PALLADIS R. T. KIADÁSA, BUDAPEST

A könyv eredeti címe:
THE THREE ORPHAN KITTENS

Felelős kiadó: Steinhofér Károly.
7999.42. Hungária Nyomda Rt., Budapest.
Felelős: vitéz Bánó Lehel.

HÁROM ÁRVA KISCICA

Csendes téli este volt, A nagy téglaház mögött, az udvarban, senki sem járt. Hó fedte a kertet, mint valami gyémántokkal kihimzett fehér takaró. Hó feküdt a kertfalon, a ház ablakpárkányain, az ereszekben. Mindenütt nagy hó volt. A bokrok is egészen meghajoltak a sok fehér pihe súlya alatt, ami egyre magasabbra nőtt a fák meg bokrok fáradt ágkarjain.

— Áááá! — ásított az utcai lámpa, amint átpillantott a kertfalon, hogy meglássa, jól bevilágítanak-e oda is a sugarai. — Milyen unalmas ez az este! Akár el is aludhatnék . . . áááá!

De éppen ebben a pillanatban, mikor a második ásítást fojtotta el, nagy pöfögéssel motorbicikli közeledett a nagy hóban, aztán éles csikorgással, fékezéssel megállt a nagy téglaház mögött. Majd a késő esti sötétségben fekete alak mászott le róla. Zsák volt a kezében. Odalépett a falhoz, felemelte a zsákot . . . és a következő pillanatban három kis cicát dobott be a hátsó udvarra a zsákból. Az első egészen fekete volt, kis fehér mellénnyel, a másik egészen fehér, a harmadik fehér- és sárgafoltos.

— Hát ilyen szörnyűséget! — háborodott fel az utcai lámpa, amint a motorbicikli erős berregéssel elindult és hamarosan eltűnt. — Ez a zsákos ember elment és itthagya ezt a három szegény kis cicát.

Szegény öreg utcai lámpa úgy szeretett volna a három kis cicán segíteni. De őt csak azért állították oda, hogy világítson és nem értett máshoz. Hogy mégis tegyen valamit a kedvükért, minél erő-

---

---

sebben igyekezett az udvarba bevilágítani, amint a három kis cica nagynehezen a lábára állt a mély hóban és szédülten körülnézett. Hiába szórt le vidám aranysárga sugarakat köréjük a derék utcai lámpa, bizony félelmes volt az elhagyatottság a nagy, magános udvaron, a fagyban, hidegben, egyedül.

— Miau! — nyávogott egyet Kormoska és körülnézett, felel-e valaki reá. Kormoska a fekete cica volt, a három közül a legbátrabbik. Mialatt a fojtólevegőjű, zárt zsákban voltak, ő biztatta és bátorította két testvérét, Pöhölykét meg Körmöskét, hogy ne féljenek, majd csak lesz valahogyan.

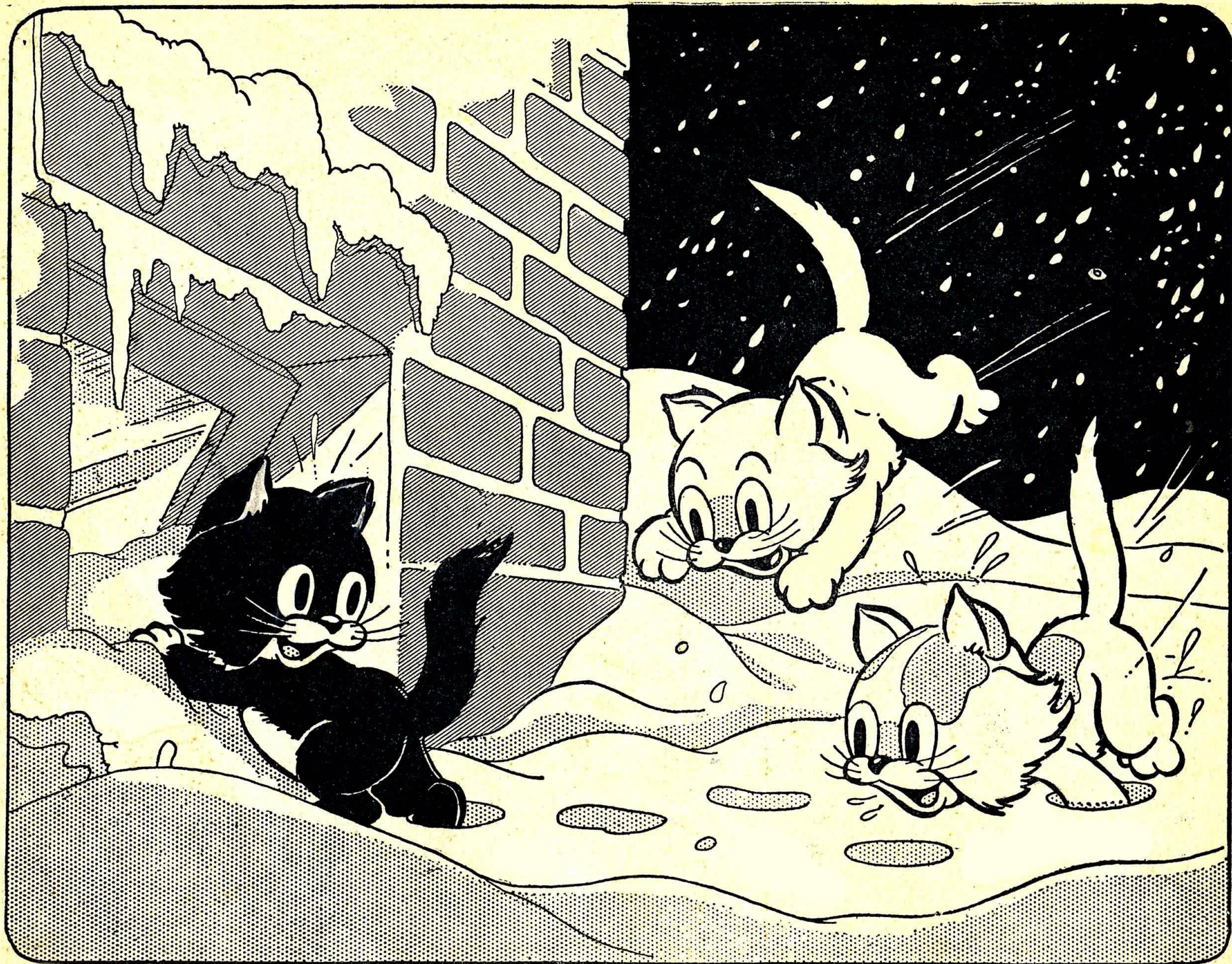
Pöhölyke a tiszta fehér kis cica volt, Körmöske pedig a sárgával tarkázott. Most, hogy látták, milyen bátran tekint körül Kormoska, ők is felfelé meresztették a fülüket.

— Gyertek! — mondta Kormoska és megmozgatta kis fekete farkincáját. — Itt nagy a hideg, az igaz, de próbáljunk úgy tenni, mintha oroszlánra, meg tigrisre vadásznánk Afrikában, akkor talán nem fogunk annyira fájni. Különben is, játszani nagyon szeretek.

— Én is — mondta Körmöske és kétszer tüszkölt egymásután. — De igazán hiszed, hogy van valami vadállat ezen az udvaron, vagy a kertben?

— Nézzétek azokat a nagy fekete árnyékokat ott a háznál, nem olyanok, mint csupa oroszlán meg tigris? — borzongott meg Pöhölyke, a kis cicakisasszony és közelebb húzódott a két bátyjához.

— Akkor hát nézzük meg közről! — nyávogta vakmerően Kormoska és már indult is a ház

---

felé. Mikor odaért, nagyot kiáltott a testvérei felé: — Gyertek csak, gyertek, itt egy nyitott ablak! Másszunk be, nézzük meg, mi van odabenn!

— **Én bizony inkább egy kis meleg tejecskét szeretnék látni, mint oroszlánt meg tigrist — mormogta magában Körmöske. Behúnyta a szemét és képzeletben nagy, nagy tejeslábasokat látott maga előtt, finom, vastag föllet. Oldalt pedig meleg kályha állt s előtte három puha vánkos hívogatta őket.**

— **Én is szívesen innék egy kis tejecskét — miákolta Pöhölyke — meg azt is szeretném, ha valaki megsímogatná a bundácskámat.**

Kormoska nem szólt egy szót sem. Óvatosan beljebb tolta a félig nyitott ablaktáblát — pinceablak volt — és benézett.

— **Nini, miau! — kiáltotta örömmel, amint finom meleg levegő érte összefagyott bajuszkáját, mert odalenn meleg kemence volt. — Ugylátszik, csakugyan Afrikába kerültünk. Gyertek, Pöhölyke, Körmöske!**

Máris bemászott a belső ablakdeszkára és nagyon elégedetten ugrott le a padlóra, a nagy épület fűtőházában, ahol csak úgy izzott a kazán. Kormoska is, Körmöske is a jó meleg kemence mellé kucorogtak és dorombolni kezdtek, de Pöhölyke nyugtalanul járt még mindig ide-oda.

— **Én nem bánom, hol vagyunk, Afrikában, vagy nem Afrikában, de nekem egy kis tej kell! — nyivákolta éhesen. Mielőtt Kormoska megmagyarázta volna neki, hogy Afrikában talán nincs is tej,**

---

egyszerre szörnyű dörömbölés hallatszott valahol. Kormoska füle meg farka rögtön égnek állt, Kormöske és Pöhölyke pedig eszük nélkül iramodtak a fűtőkazán alá.

— Kopp-kopp! Klopp-klopp! — hangzott a dörömbölő kopogás újra, egyre közelebből. Maga Kormoska sem vette tréfára a dolgot és éppen menekülni akart, mikor egyszerre valami kemény, görcsös, furcsa labdaféle koppant a lábára. Elkapta kis fehér papucsos, fekete lábát s meglökte a labdát. Az végiggurult a padlón, egészen odáig, ahol a kazán alatt égő tűz világított.

— De hiszen ez csak egy krumpli! — nyávogta megkönnyebbültén Kormoska. — Valaki úgy-látszik elejtette a pincelépcsőn és idáig legurult.

Pöhölyke meg Kormöske már azt hitték, hogy valami oroszlán tör rájuk. De most előmászta, kicsit szégyenkezve, hogy ilyen ijedősek voltak.

Most megállt a három kis cica a pincelépcső alján s onnan nézegetett felfelé.

— Miau — mondta Kormoska hosszas gondolkodás után — miért ne menjünk fel? Hátha találunk egy kis tejecskét valahol.

Mikor Pöhölyke ezt meghallotta, elfelejtette minden gyávaságát és merészen legelől indult felfelé. Fenn félig nyitott ajtót találtak s a három cica bedugta rajta a fejét. Egy szép nagy konyhába jutottak.

Mit gondoltok, mit láttak meg először is? Egy gyönyörű nagy üveg tejet! A kis cicák boldogan

---

doromboltak s már nyalogatták is a szájukat. A nagy üveg egészen telisteli volt tejjel, de a fedele nagyon erősen hozzá volt erősítve. Hogyan tudják ebből kiönteni a tejet?

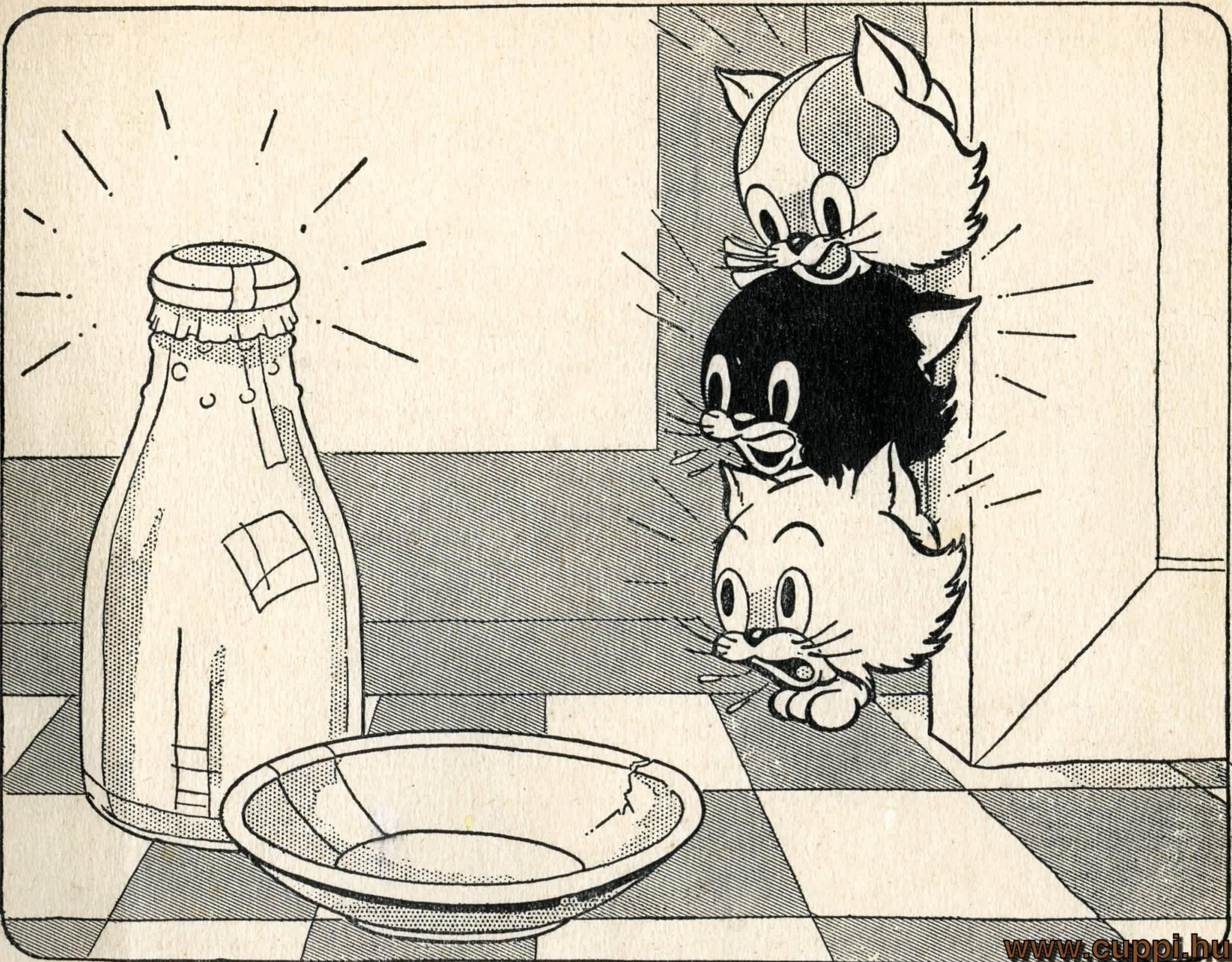
— Nem baj — mondta Kormoska, mikor Pöhölyke sírni kezdett elkeseredésében — ne búsulj. Keresünk egy oroszlánt s majd azt esszük meg.

Mintha csak Kormoska hencegésére lett volna válasz, csoszogó, lassú, nehéz lépések hallatszotak valahol. Nyikorgó, szörnyűséges nagy lépések. Cslipp-cslapp! Cslipp-cslapp! Talán oroszlán? ... De mégsem, mitől csoszogna és nyikorogna az oroszlán? Akkor hát micsoda szörnyeteg lehet? Bezzeg, a három cica nem várta meg, míg odaér. Égnek állt minden szál szőr a hátukon és uccu, egyenesen a konyhatűzhely alá iramodtak.

Nagyon jó meleg volt itt, biztonságban érezték magukat, s nem reszkettek már olyan nagyon. Mint valami három bolyhos kis labda, úgy lapultak meg s várták, mi lesz. A lépések egyre közeledtek. De a három kis cica már csöppet sem félt, úgy gondolták, itt nem találja meg őket senki.

Mikor aztán két nagy, papucsos láb jelent meg rózsaszínű orrocskájuk előtt, még nevettek is rajta, csúfolódtak, pajkoskodtak s elnevezték Csiszi-csoszi néninek a szakácsnőt, aki bejött.

Csiszi-csoszi néni bezzeg nem hiába nézett be a konyhába. Hűűűűű! Amint a kis cicák kifelé leskelődtek, látták, hogy Csiszi-csoszi néni kinyitja a sütő ajtaját, gyönyörű tortát vesz ki belőle s odateszi a konyhaasztalra. Apró kis lyukak voltak a torta tetején s azokból, akár a kéményekből, meleg,

---

jószagú gőz szálldogált. Kormoska, Körmöske meg Pöhölyke az éhes gyomrocskájukat tapogatták s majdnem, hogy hangosan nyávogtak éhségükben.

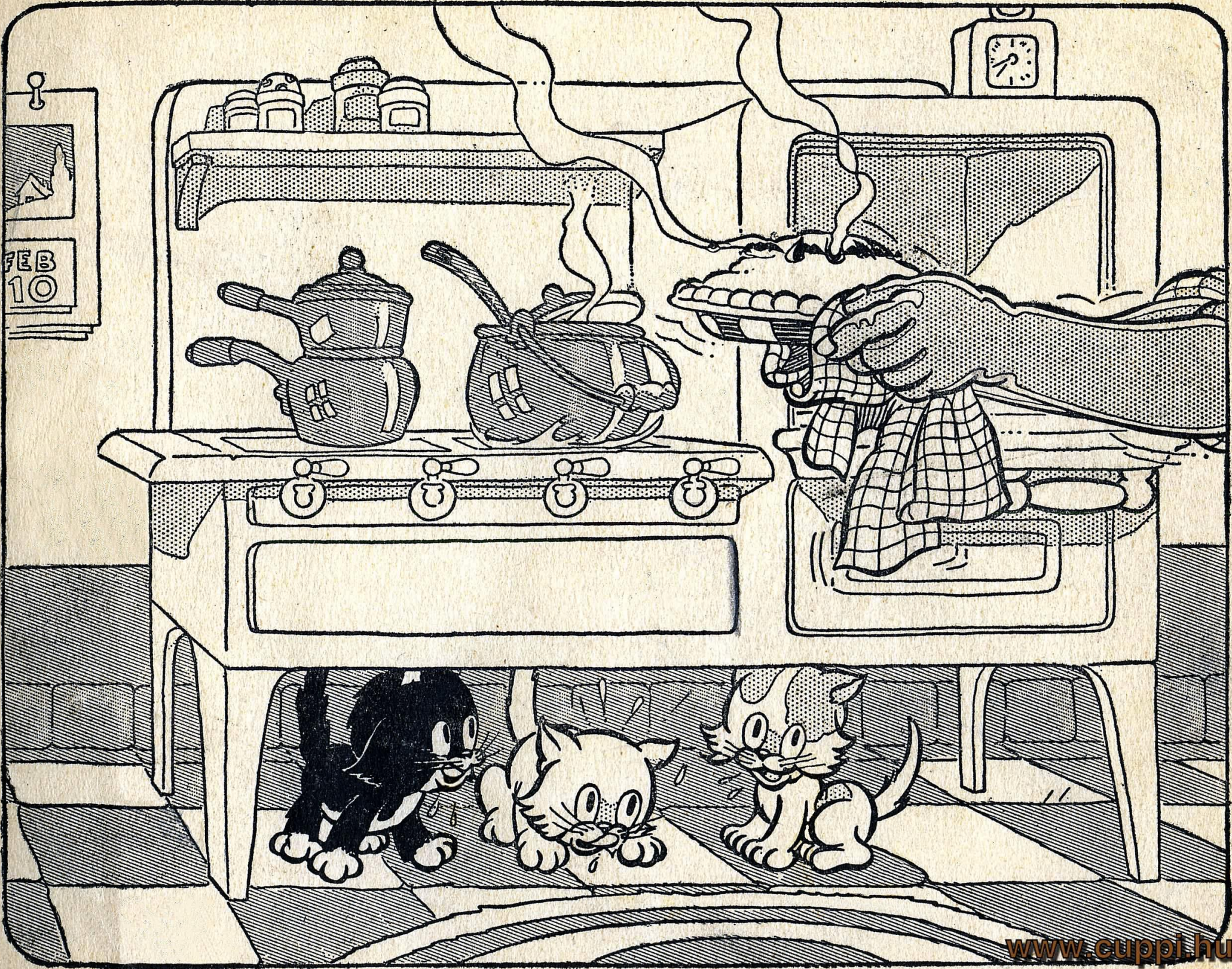
Hiába voltak akármilyen éhesek, nem mertek előbújni, míg Csiszi-csoszi néni a közelben volt. Türelmesen megvárták, míg szépen kitakarítja a konyhát, lemosogatja az edényt, aztán nagy csoszogással, nyikorgó papucssarokkal kimegy a konyhából. Hanem akkor aztán uccu, előíramodtak, megfogták egymás kezét és vígan táncoltak, énekelve:

Kinek üres a gyomra,
Annak pompás a torta!
Csiszi-csoszi nénike,
A tortádat add ide!

— Várjatok még egy kicsit, míg felmegy a néni a felső emeletre — figyelmeztette Kormoska a testvéreit, mert azok már rohantak volna neki a tálnak. — Különben is jobb lesz, ha egy kicsit kihül, hiszen még nagyon forró.

Persze. Kormoskának igaza volt, de nagyon nehezen tudtak tovább várni. Így aztán csak tizenhétszer táncolták körül az asztalt, aztán felkapaszkodtak az asztallábán és szerencsésen fel is jutottak a tetejére.

Ott volt előttük a gyönyörű, barna, jószagú, édes, magasra sült torta! Ha csak ránéztek, már bol-

---

dogan doromboltak. Azt hitték, most már csak oda kell menni, hogy beleharaphassanak és meg-
egyék a finom falatot.

Csakhogy nem úgy sült ám el a dolog! Az edény túlságosan mély volt és széles karimájú, a tortát
pedig keményre sült cukorkéreggel vonták be, úgy hogy csak nagynehezen tudtak odaérni a mancsuk-
kal s alig bírtak lekaparni róla egy-egy kis morzsát.

Körmöskének jó gondolata támadt. Befurakodott orrocskájával a torta szélén a cukorkéreg alá
s fel akarta emelni. De úgy beszorult hogy Kormoska alig bírta kiráncigálni. Most aztán Kormoska
próbált valamit. Fogta magát, nekiszaladt s felszökkent a torta tetejére.

Pöhölyke várakozva, figyelve üldögélt ott s kitátotta a kis rózsaszínű száját. Egyszerre teli lett
nemcsak a szája, de a szeme is valami édes lével. Persze, a torta finom gyümölcsízzel volt megtöltve
s most, amint Kormoska ráugrott, a gyümölcsíz kifreccsent. Olyan volt, mint valami szökőkút s vé-
gigöntötte Pöhölykét fejtől a farka hegyéig.

A fehér cica már sírni akart, de egyszerre észrevette, hogy valami édes van a nyelvén. Bezzeg
nem sírt már, hanem szorgalmasan nyalogatni kezdte magát.

— Jaj, de jóízú vagyok! Jaj, de jóízú vagyok! — mondogatta közben s nyalogatta a talpát elé-
gedett dorombolással.

Soha életében nem örült még semmiféle fürdőnek, de ez az édes zuhany nagyon tetszett neki.

Kormoska hiába ugrott rá a tortára, neki nem jutott a finom édes léből. Ezért irigyen nézte Pöhölykét. Ő is, Körmöske is szívesen segítettek volna lenyalogatni Pöhölyke bundácskáját, de a fehér cica elhúzódtott tőlük és rájuk fújt, hogy elijessze őket. Így aztán Kormoska és Körmöske csak néhány morzsát kapargathattak maguknak a torta széléről.

Ettől ugyan nem igen laktak jól. Körülnéztek, mit lehetne még találni. Az asztalról könnyű szerrel kapaszkodtak át a konyhapolcra s Pöhölyke, aki már tisztára nyalogatta magát, szintén utánuk sietett. A polcokon, gyönyörű rendben csupa bödön meg tartó állt. Egyiket sem tudták kinyitni persze, de kitűnően lehetett rajtuk ide-oda szaladgálni.

— Várjatok csak, majd körülnézek — suttogta Kormoska a testvéreinek s felkapaszkodott a legnagyobb bödön tetejére, akár a hajótörött valami fára. Bal első mancsával beárnyékolta a szemét s úgy nézett jobbra-balra.

— Éljen, éljen! — kiabálta aztán és Pöhölyke meg Körmöske ugyancsak igyekeztek oda hozzá.
— Látjátok ti is, amit én látok?

Bizony, Körmöske meg Pöhölyke is látták. Így aztán nem vesztegettek időt azzal sem, hogy feleljenek neki, hanem leugrottak a nagy bödönről egy kisebb bödönre, onnan egy egészen kicsire s úgy szaladtak végig a polcokon hárman, hogy a karmuk alatt halkán csilingelt a sok edény. Ugy csilingelt, mintha száz apró csengő szólt volna a Cicakirály palotájában, hogy ebédre hívja a vendégeit.

Hát bizony ez finom ebédnek ígérkezett. A polc legszélén félig teli tejesköcsög állt, még hozzá fedetlenül!

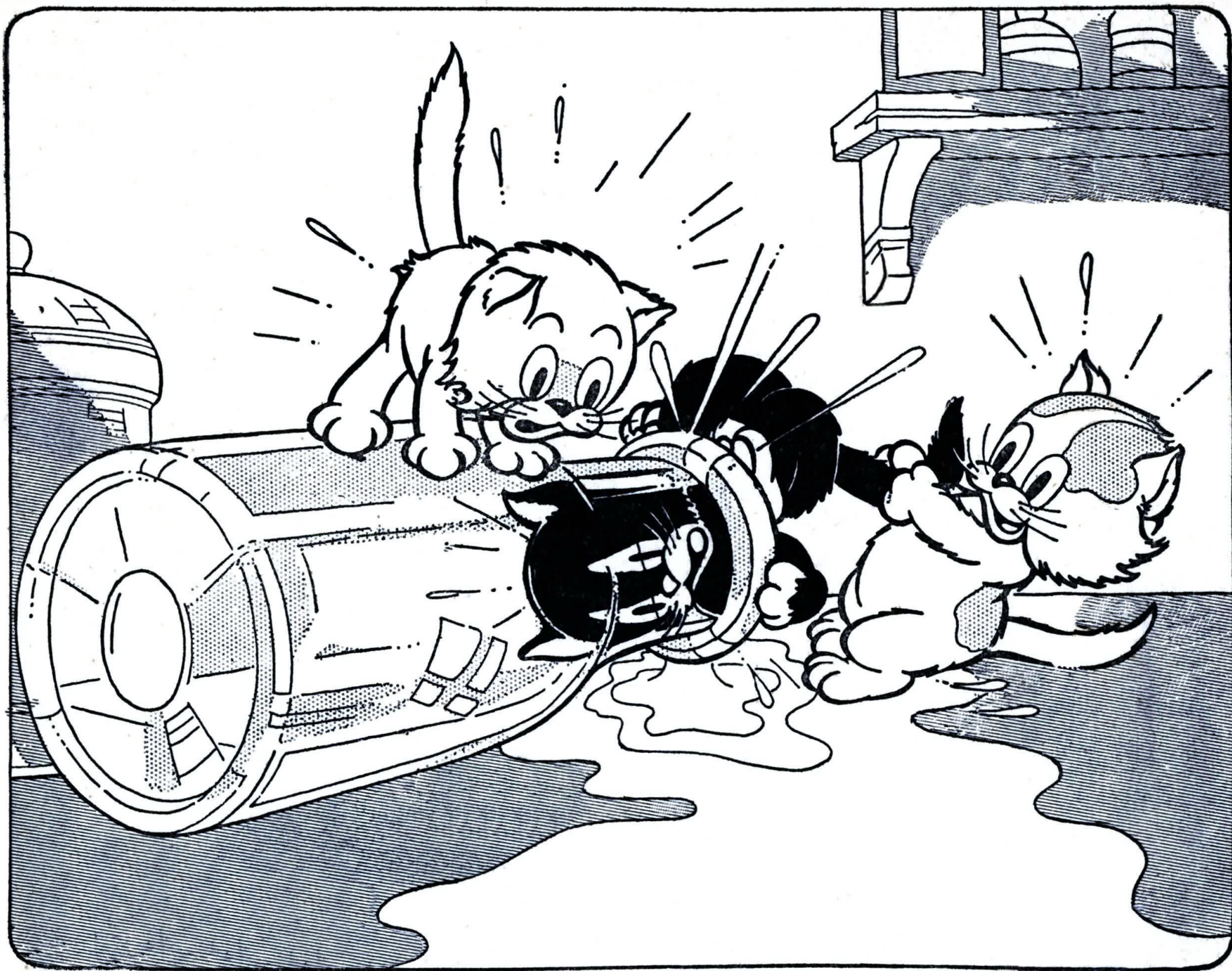
Kormoska olyan mohó volt éhségében, hogy felugrott a sőtartóra és szelesen bedugta a köcsög nyílásán a fejét. Bezzeg, most ő kapott zuhanyt, mert lefordult az üveggel együtt s a kiömlő tej majdhogy nem megfullasztotta a kis fekete cicát. Beszorult a köcsögbe a feje. Most Körmöske szabadította ki a testvérét, úgy, hogy megfogta a farkát s jó nagyot rántott rajta. Ugy jött ki Kormoska feje, mint valami dugó.

Kormoska most már nem sokat törődött az egészszel és szaporán hozzálátott, hogy lenyalogassa magát.

Körmöske meg Pöhölyke közben behúnyt szemmel, rózsaszín nyelvecskéjüket gyorsan mártogatva lefetyelték fel a kiömlött tejet. Éppen úgy ízlett nekik, mintha gyönyörű virágos tányérkán tették volna eléjük. Akár az egész polcot felnyalogatták volna, de nagylelkűen meghagyták Kormoskának azt a tejtócsát, amiben ült. Mikor Kormoska elkészült a saját bundácskájával, gyorsan neki látott. Hamarosan egy parányi csepp tej sem látszott már sehol s a három kis cica vígan ugrándozva kószált tovább a polcokon. Egyszerre egy nyitott tartóhoz értek. Kibetűzték, mi van ráírva:

KÖMÉNYMAG

Nekiestek és enni kezdték, de nem ízlett nekik.

— Ezután megszagoljuk előbb, amit találunk — mondta okoskodva Kormoska.

Otthagyták a köménymagot és egy másik tartót szemeltek ki. Az volt ráírva:

PAPRIKA

— Majd én beleszagolok — szólt Kormoska és nagyot szipákolt a paprikából.

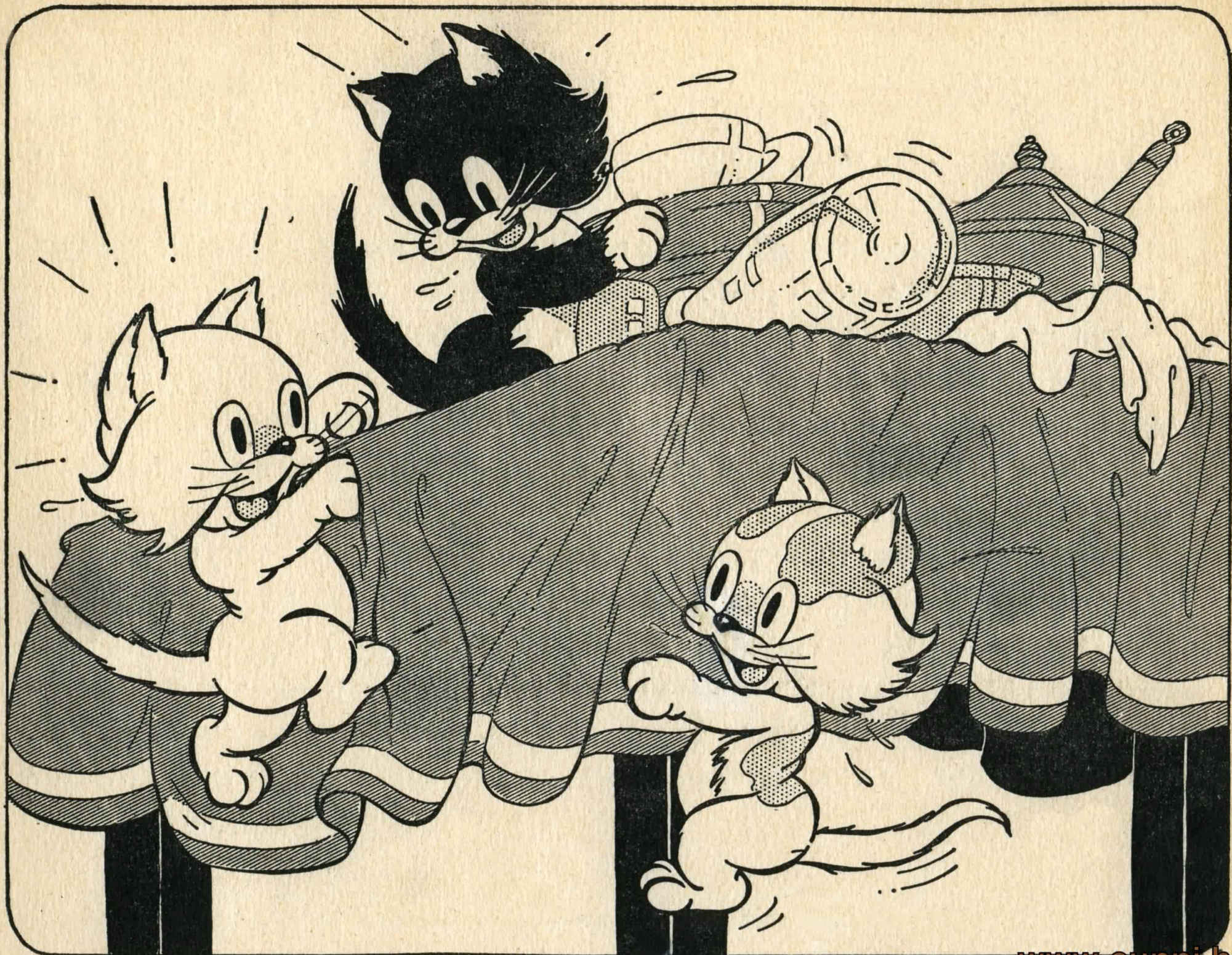
Akkorát tüsszentett, hogy hanyatt esett és feldöntötte a mögötte kíváncsian leskelődő két cicát is. Egymásba gabalyodva gurultak le a polcra, de nem történt semmi bajuk, mert cicamódra talpraestek mind a hárman.

Egy darabig ijedten néztek egymásra, de csakhamar megjött a jókedvük és az étvágyuk és újra csak felmásztak a polcra.

Most már nagyon óvatosak voltak. Egy jókora doboz előtt állottak meg, melynek ez volt a felírása:

SÜTEMÉNY

Először lelökdösték a doboz tetejét, azután Kormoska — mert megint csak ő volt a legbátrabb — belenyúlt a dobozba és hegyes karmával kiemelt egy süteményt. Előbb messziről szaglászta, azután mind közelebből, végül elszántan beleharapott. Abba se hagyta, amíg az egészet meg nem ette. Erre megjött a másik két cicának is a bátorsága. Ők is belenyúltak a dobozba. Azután mind a hárman addig szedegették és eszegették a finom süteményt, míg az utolsó darab el nem fogyott.

Már nem is gondoltak arra az időre, mikor fázva és éhesen kerültek ki a hátsó udvarban a zsák-
ból s ott álltak dideregve a hóban. Most jóllaktak, melegük volt, nem csoda, ha pompás kedvük tá-
madt. Ugrándozva, dorombolva, vígan miákolva szaladgáltak ide-oda a polcokon s alig férték a bő-
rükbe. Pöhölykének énekelni támadt kedve, rá is gyujtott egy nótára. Körmöske úgy összegömbö-
lyödött, mint egy labda és ide-oda gurult.

Kormoska volt a legpajkosabb. A levegőbe ugrott, öt bukfencet vetett egymásután és Csiszi-
csoszi néni dolgozóasztalán esett a talpára, hogy csak úgy csörömpöltek az asztalon álló edények. Pö-
holyke és Körmöske nem mertek ekkorát ugrani, inkább lekapaszkodtak a földre s aztán az asztal
lábán másztak fel hozzá, a terítő rojtjaiba kapaszkodva. Kormoska is segített nekik, udvariasan le-
nyujtotta értük a mancsát.

Most kezdődött aztán a tánc! Kormoska egy csészét tett a fejére, mintha kalap lett volna, vagy
inkább napsisak. Kényesen, hetykén járt ide-oda, mint valami afrikai oroszánvadász. Körmöske egy
tányért tartott maga elé, mintha pajzs lenne s ide-oda futkározott vele. Pöhölyke egy gyümölcsös-
tányért tett a fejére divatos nőikalapnak és a bátyjait nézte, amint azt játszották, hogy oroszán les-
kelődik a mártásos csésze mögött s ők meg próbálják fogni. Amint Kormoska meglátta Pöhölykét a
gyümölcsös tányérkával a fején, nagyon megtetszett neki, udvariasan meghajolt előtte és táncolni
hívta.

— Szabad kérnem?

— Ó, nagyon szívesen, kedves oroszlánvadász úr — mondta Pöhölyke kedveskedve. A tarka Kormöske nagyon jó kis cica volt, szolgálatkész és udvarias. Rögtön hozzálátott, hogy tovább taszigálja az útban álló edényeket, hadd legyen helyük Kormoskának és Pöhölykének táncolni. Pöhölyke meg Kormoska nem is vártak biztatást. Egyik mancsukkal a porcellánkalapot fogták a fejükön, másikkal összekapaszkodtak és akkorákat ugrándoztak, olyan gyorsan forogtak, hogy Kormöskének könnyek csurogtak a nevetéstől végig a bajuszkáján. Erre Pöhölyke meg Kormoska méginkább nekilkesedtek s a nagy nevetés, ugrándozás közben, amint egyre gyorsabban forogtak, azt sem látták már, merre lépnek.

— Álljunk meg! Álljunk meg! — lihegte végre kimerülten Pöhölyke, elengedte a testvérét és az oldalához kapott. De Kormoska úgy benne volt a nagy forgásban, hogy nem tudott megállni s mikor Pöhölyke elengedte, hátraesett, gurult egyet s leesett az asztról. Kétségbeesetten kapaszkodott az aszalterítőbe, erre aztán az is vele együtt csúszott lefelé s a három cicával az edény is, meg minden, ami az asztalon volt, a földre potyogott.

A szörnyűséges lármára, csörömpölésre nosza felugrott Csiszi-csoszi néni, aki éppen le akart feküdni aludni. Magára kapta a ruháját és rosszkedvűen igyekezett lefelé az emeleti lépcsőn.

— Szaladjunk! Szaladjunk! — miákolta Kormoska és jobbra-balra lökte el az edénycserepeket,

---

---

hogy utat találjon. Szaladtak, de olyan gyorsan, hogy egymásba botoltak nagy sietségükben. Mire Csiszi-csoszi néni a konyhába ért, Pöhölyke, Körmöske meg Kormoska már az ebédlőn is túl voltak s az előcsarnokba értek.

— Jobban elbújhatunk odafenn — suttogta Kormoska, mikor hallották, hogyan kiabál Csiszi-csoszi néni a sok összetört edény láttára. Így aztán egy szempillantásnyi gondolkodás nélkül felfelé iramodott a három cica az emeletre vezető lépcsőn.

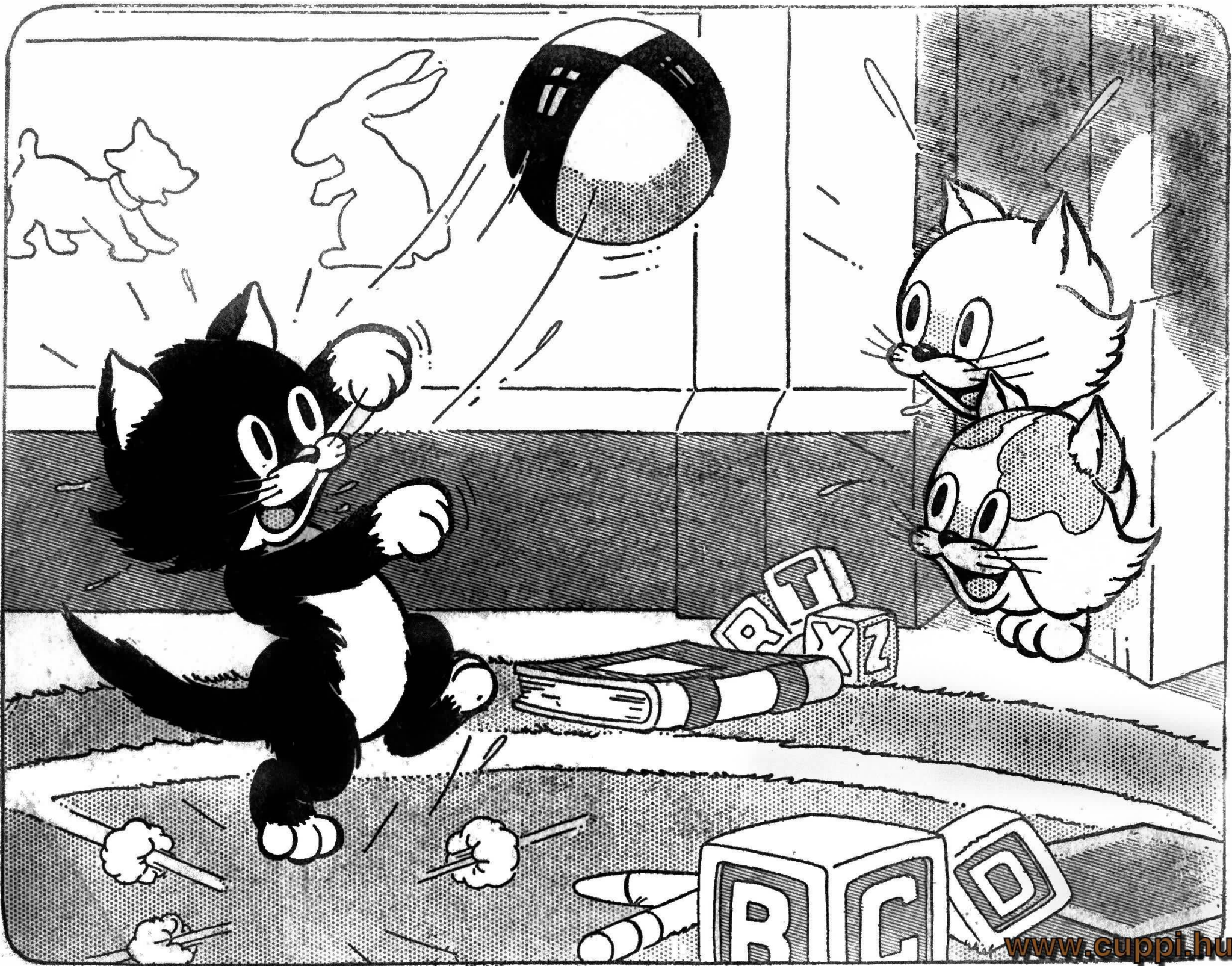
Odafenn sötét, árnyékos volt a folyosó és Pöhölyke meg Körmöske félénken hátrább maradtak. A fekete cica is félt egy kicsit, de azért merészen felfelé tartotta két hegyes fülét meg farkincáját és bekukkantott egy nyitott ajtón. Körmöske meg Pöhölyke odakint vártak, hogy lássák, mi fog történni. Egy darabig mélységes csend volt, aztán egyszerre, ahelyett, hogy Kormoska hívta volna őket, nagy puffanást hallottak. Kopp-puff . . . Kopp-puff!

— Ez már igazán oroszlán! — nyávogta Pöhölyke és szorosan átölelte Körmöske nyakát. — Jaj, hogyan mentjük meg szegény testvérkénket?

— Már azt nem tudom — miákolta Körmöske — de azért csak gyere, menjünk utána. Megteszük, ami tőlünk telik.

Összeszedték a bátorságukat és nagy félénken bedugták orrocskájukat az ajtó mögül. Azt várták, hogy az oroszlánt fogják látni, amint úgy játszik Kormoskával, mint cica szokott az egérrel.

De mi volt odabenn? Semmiféle oroszlán! Kormoska játszott, nem oroszlánnal ugyan, hanem egy óriási bőrlabdával. Egyik kis mancsával megpofozta és feldobta, a másikkal tovább ütötte. Körmöske meg Pöhölyke is egyszerre odaugrottak és vígan játszani kezdtek a labdával ők is.

Ez a szoba éppen gyerekszoba volt. Rengeteg sok játékot láttak benne és nagy örömmel nézegettek meg mindent, ide-oda szaladgálva. Bekukkantottak a babaház ablakán, megszagolgatták a babaholtot, megcsodálták a fakatonákat. Aztán kockából házat kezdtek építeni és utána háborút játszottak, míg csak a kockavár három oldalát le nem döntötték. Végre kifáradtak a nagy mulatozásban és leültek képekönnyvet nézni. Kormoska lapozgatott s még az orrát is mozgatni kezdte gyönyörűségében, mikor olyan képre akadt, melyen az afrikai őserdőt látta. Persze, mindjárt oroszlán- meg tigrisvadászatról kezdett magyarázni a testvéreinek megint. Körmöske nagy, kerek szemmel hallgatta, mert még mindig egyre várta, hátha előbukkan valahonnan egy mérges oroszlán, de Pöhölyke oda sem figyelt, mert nagy elmerültséggel egy göndörhajú babát nézegetett, ami a kis ágy sarkáról lógott lefelé.

— Szeretnél játszani a babával? — kérdezte Kormoska, amint felnézett, hogy lássa, miért nem figyel reá Pöhölyke. — Várj, majd leveszem!

Becsukta a könyvet s odaszaladt a kis ágyhoz. Körmöske segített neki, emelgette és tolt a s így sikerült Kormoskának az ágyra felmásznia. Pöhölyke alig várta, hogy testvérei levegyék a babát.

— Nesze, no, itt a baba — mondta lihegve Kormoska, amint leszedte végre. — Játssz vele, ha akarsz. Mi inkább a babapárnákkal labdázunk egyet.

Pöhölyke karjába vette a babát és boldogan leült vele a padlóra. Nézte, hogyan játszanak a bátyjai a párnákkal. Nagyon jó mulatság volt, de a párnáknak bizony ártott, mert amint a cicák hegyes körműkkel utána kaptak, egyszerre végigszakadt az egyik párna oldala és kipukkadt. Csak úgy szóródott ide-oda a sok pihe! Egyre sűrűbben szállt le a toll, mintha hó fedte volna be a szőnyeget. Csak egy kis pihe nem akart leszállni. Egyenesen Körmöske orrahegyét választotta ki végre s arra telepedett.

— Hap-ci! — tüszentett egy nagyot Körmöske és erre a pihe tovább repült, Kormoska felé.

— Hap-ci! — tüszkölt Kormoska is s a nagy tüszköléstől a pihe megint tovább libbent, Pöhölykéhez.

A fehér cica már lefektette aludni a babát és éppen más játék után akart nézni. Felugrott, a pihe után kezdett kapkodni és fújta, hogy magasabbra repüljön. Kormoska meg Körmöske is segítettek neki s a pihevadászat egyre vidámabb és zajosabb lett.

Hol egyik, hol másik cica ért hozzá, de elfogni egyik sem tudta. A léghuzamban a pihe kirepült a folyosóra, aztán lefelé indult a lépcső fölött, mintha azt mondta volna: — Gyertek, fogjatok meg, ha tudtok! Körmöske nagyot ugrott, hogy elkapja a pihét és legurult a lépcsőn. Pöhölyke szintén így járt. Csak Kormoska ért le a lépcső aljára baj nélkül. Hanem a pihét még mindig nem fogták meg, egyre

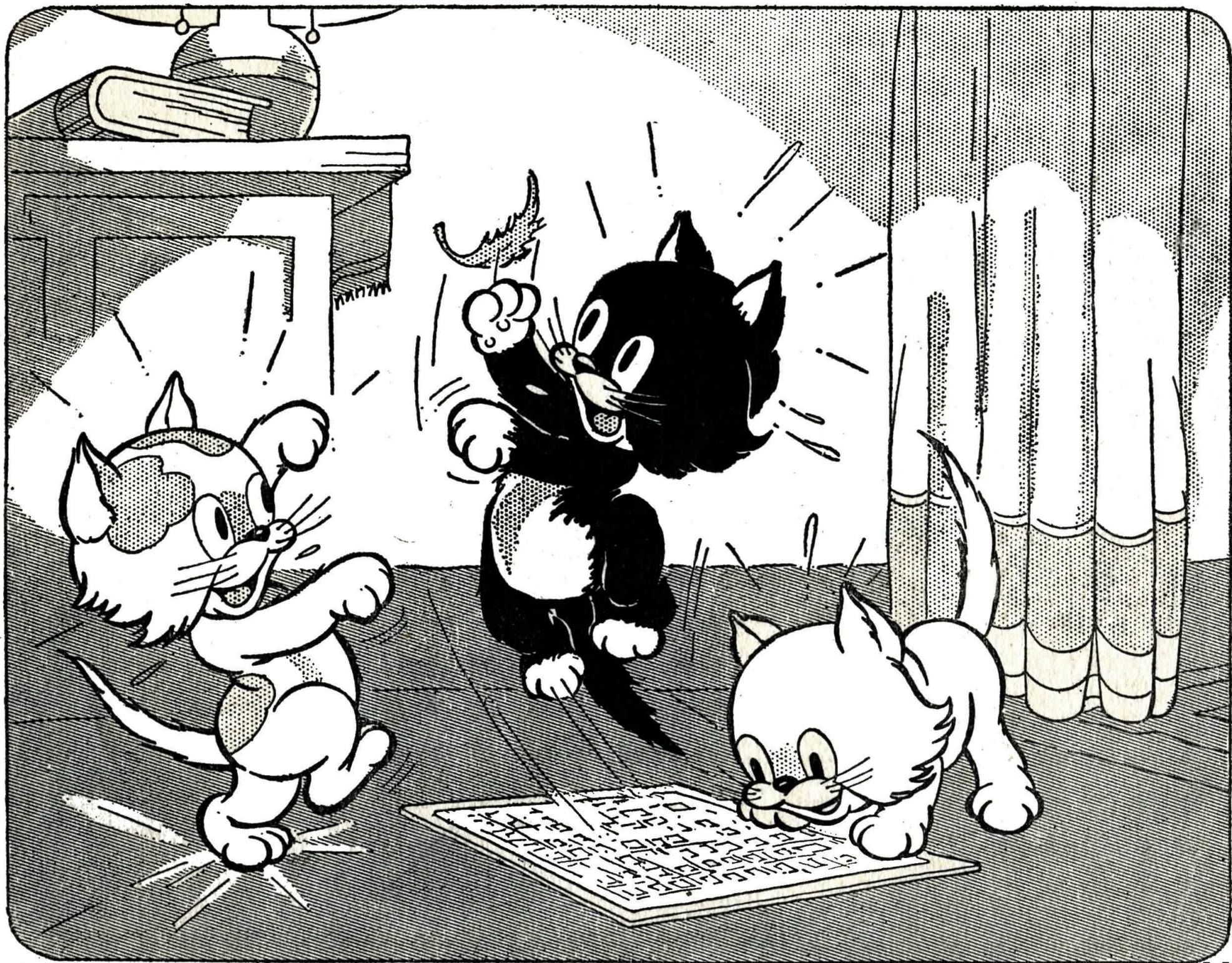
---

tovalibbent előlük s most a földszinti hallon át a nappali szobába röppent. Körmöske utána szaladt s már majdnem elkapta, mikor egyszerre magasan felrepült a levegőbe s ott libegett. A három cica nem tudta elképzelni, mitől szállt úgy fel s mi tartja odafenn? Végre észrevették, hogy a padlón fűtőnyílás van, ahonnan meleg levegő jön ki s ez áramlik olyan erősen, hogy felrepíti a kis pihét. Ott keringett magasan a fejük felett, nem tudták elérni.

Végre valami erősebb légáram magával kapta a pihét és tovább sodorta a fűtőnyílás mellől. Kormoska csak erre várt. Utánaugrott s a zongoraszéken termett, de a pihét még mindig nem tudta elkapni, újra feljebb szállt. Így aztán Kormoska még egyet ugrott s a következő pillanatban — plim-plim — ott ugrált a zongora billentyűin!

Erre a váratlan és kedves hāngra a cicák egyszerre elfelejtették a pihét és az, szegény, lepihenhetett valahol a sarokban aludni.

Kormoska, Körmöske meg Pöhölyke vígan szaladgáltak ide-oda a billentyűkön. Plim-plim! — szólt a muzsika. Még hozzá táncoltak is, ugráltak s összeütögették a bokájukat és énekeltek. Ez volt aztán az igazi macskazene! Pöhölyke úgy látta, hogy a billentyűkön kissé sokan vannak, bemászott hát a zongora belsejébe s a húrokon a mancsával próbált valami dalt kipengetni. Végül pedig elhatározta a három ügyes cica, hogy lejátssza azt a zenedarabot, aminek a kottája oda volt támasztva a tartóra.

— Én majd a magas hangokat játszom — mondta Pöhölyke és visszaszaladt a billentyűkre.

— Én a középsőket — ajánlkozott Kormöske és félszemmel nézegette a kottát, mintha nagyon jól ismerné.

— Én meg a mély hangokat — jelentette ki Kormoska és vidáman nyávogott magában.

Így aztán a cicák egyszerre nekiláttak és gyönyörű nótát muzsikáltak együtt. Nemcsak hogy le-táncolták a billentyűkön a kottát, de énekeltek is hozzá.

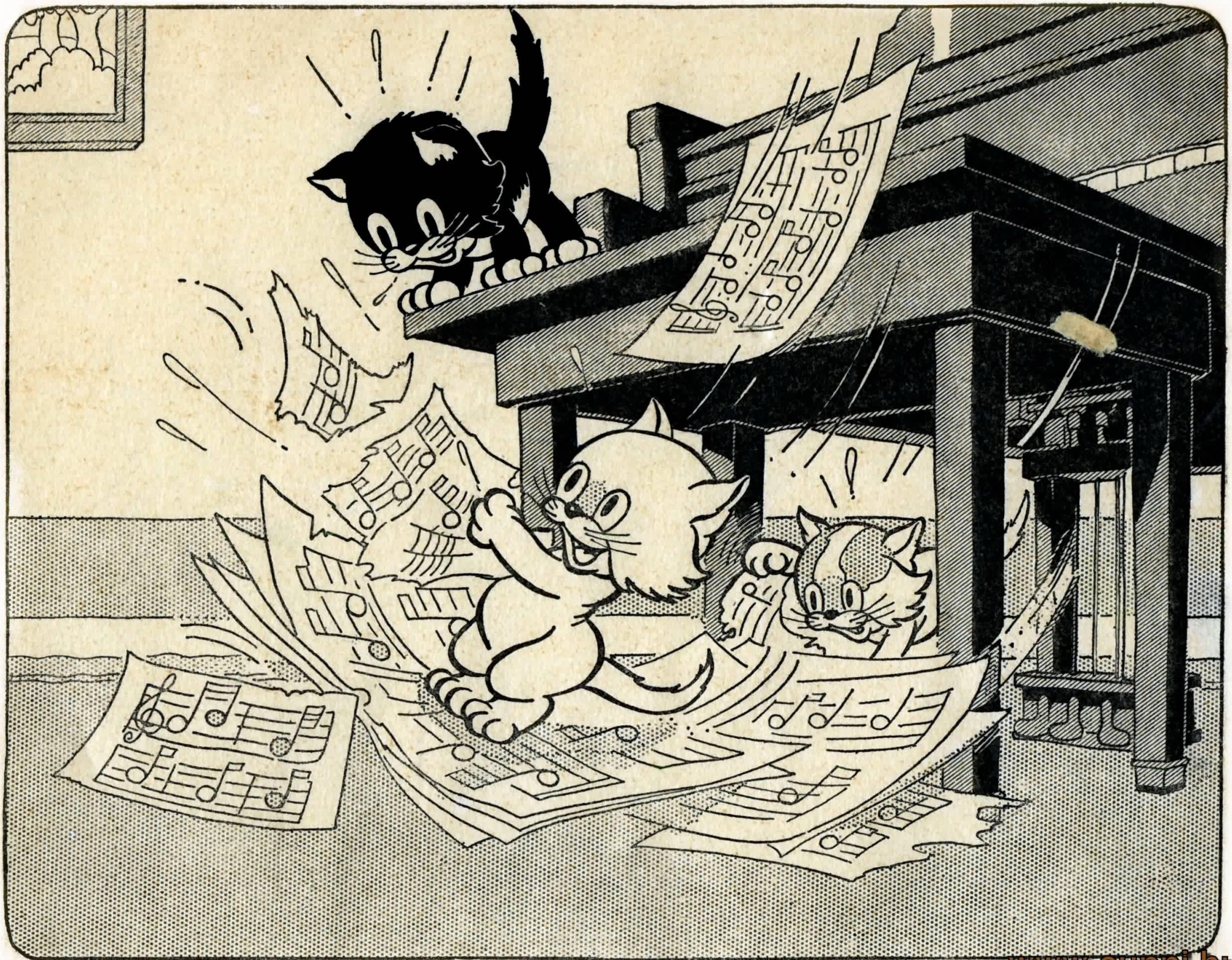
— Az én férjem tengerész! — miákolta Pöhölyke és ugyancsak verte a vékonyhangú felső billentyűket.

— A tengert járja ő — nyávogta tovább a dalt Kormöske s amint lefelé szaladt a billentyűkön, ugyancsak rátaposott Kormoska lábujjára.

— Júj! — nyávogott fel fájdalmasan Kormoska s akkorát lökött Kormöskén, hogy nekiesett Pöhölykének. Pöhölyke, hogy hátra ne essen, a kottába kapaszkodott, mire az lepottyant vele együtt. Kormöske a kotta után kapott, leszakadt belőle egy oldal s zörögve gyűrődött össze a mancsában.

— Nini, hogyan zörög! — mondta Kormöske s nem bánta, hogy ő is nagyot pottyant.

— De még mennyire zörög! — helyeselt Pöhölyke és ő is jól összegyúrte azt az oldalt, ami a mancsában maradt. Pompás labdát gyúrt belőle. Ide-oda dobálták és éles körmükkel ugyancsak szerte-hasogatták a kottát.

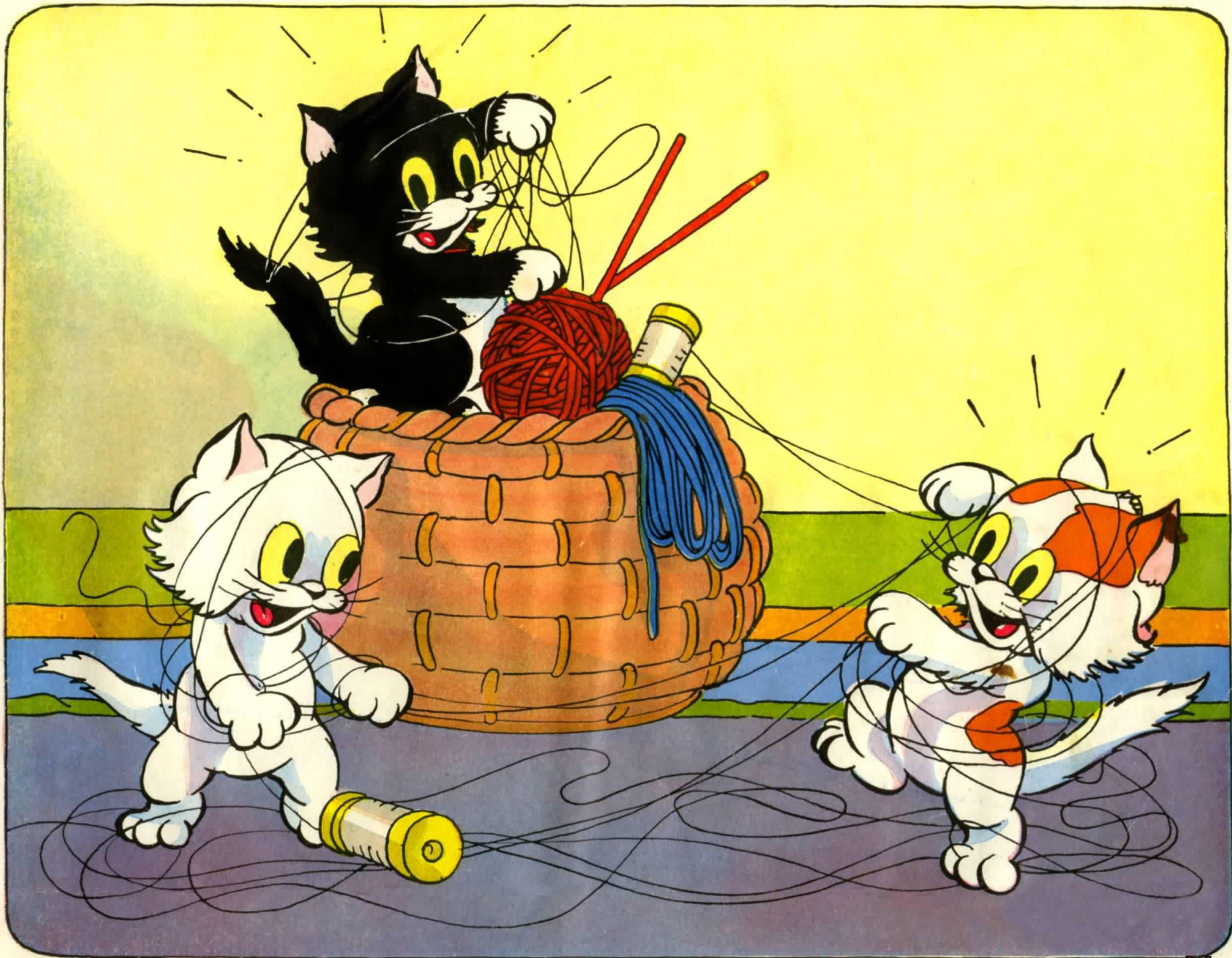
Kormoska odafenn csücsült a zongorán és jókedvűen figyelte őket. Amint látta, hogy a kotta egy lapja elszakadt, másikat dobott le nekik játszani. Végül egyetlen darab kotta sem maradt már a tartón. Akkor aztán ásított egyet a fekete cica s lejjebb szállt, a zongoraszékre, hogy körülnézzen, mi érdekeset lehet még találni a közelben. Egyszerre meglátta, hogy jókora varrókosár áll a karosszék mellett, a földön. Rögtön odasétált, hogy közelebbről megvizsgálja és Pöhölyke meg Körmöske is odaugrottak hozzá.

A varrókosár igazán a legérdekesebb dolog volt minden eddigi látnivaló közül. Mennyi mindent foghattak meg éles, hegyes körmös mancsukkal! Színes pamutgombolyagok voltak odabenn, kövér piros bársony tűpárnák, kötőtűk, horgolótűk, meg sok-sok cérna.

— Ebből halászhálót fogok kötni — jelentette ki Kormoska. Gyorsan lefelé csavarta az egyik gombolyagról a fonalat és maga köré fonta, mintha halacska lenne s a hálóban fogták volna meg.

— Én zsinórt horgolok — dorombolt Körmöske s nagy kék pamutgombolyagot szedett elő.

— Én pedig szép szvettert kötök mind a hármunknak — örvendezett Pöhölyke s nagy igyekezettel próbált egy orsó cérnát meg két kötőtűt kiráncigálni a kosárból. Körmöske nagyon megörült, hogy Pöhölykétől ajándékot fog kapni, nem is törődött a saját munkájával, csak a hugocskáját nézte. Pöhölyke persze nem tudta, hogyan kell kötni, de nagy igyekezettel csavarta a tűkre a fonalat és bökölte a másik tűvel. Végre is gyönyörű, összekúszált pamutcsomó lett belőle.

— Jaj, de szép labdát kötöttél! — örvendezett Körmöske. — Már készen is van, húzd csak ki a tűket.

Pöhölyke ugyan szvettert akart kötni, de azt sem bánta, hogy labda lett belőle. Büszkén kihúzta hát a két kötőtűt és odadobta a labdát Körmöskének. Körmöske ügyesen elfogta félkézzel és Kormoska felé röpítette, ő pedig visszahajította Pöhölykének. Hanem Pöhölyke hiába emelte oda a két kezét, nem tudott megfogni semmit.

— Hol a labdám? — nyávogta Pöhölyke mérgesen. — Adjátok elő a labdámat! Hová lett?

— Elfelejtetted összegörccsölni a pamut végét és felfejtődött — magyarázta Kormoska s odamutatott a nagy csomó összegubancolt pamutra a földön. De mikor meglátta, hogy Pöhölyke majdnem sír, ugrálni kezdett, hogy megvigasztalja. — Nézd csak! Nézd csak! — integetett közben.

— Mit néztek? — hunyorgatott Pöhölyke szipogva.

— Fenn az asztalon! Egy leborított nagy tálat látok, Pöhölyke! És micsoda pompás cicaszőnyeg lenne ez a bársonyterítő! Gyere!

Ugy szaladt fel a bársonyterítőn, mintha csakugyan szőnyeg lenne, aztán mikor felért az asztal tetejére, felsegítette Körmöskét és Pöhölykét is.

Ez az asztal még szebb és kényelmesebb volt, mint a konyhai asztal teteje. Nagy sárga lámpa állt ott, akár pálmafának nézhette volna az ember s a könyveket lépcsőnek meg padoknak. Amit Kor-

---

moska felfordított nagy tálnak nézett, férfikalap volt. A cicák nagynehezen felemelték az egyik sarkát, aztán feltámasztották oldalát a könyvekre. Pöhölyke alája furakodott. Aztán kipislogott a kalap alól a testvéreire.

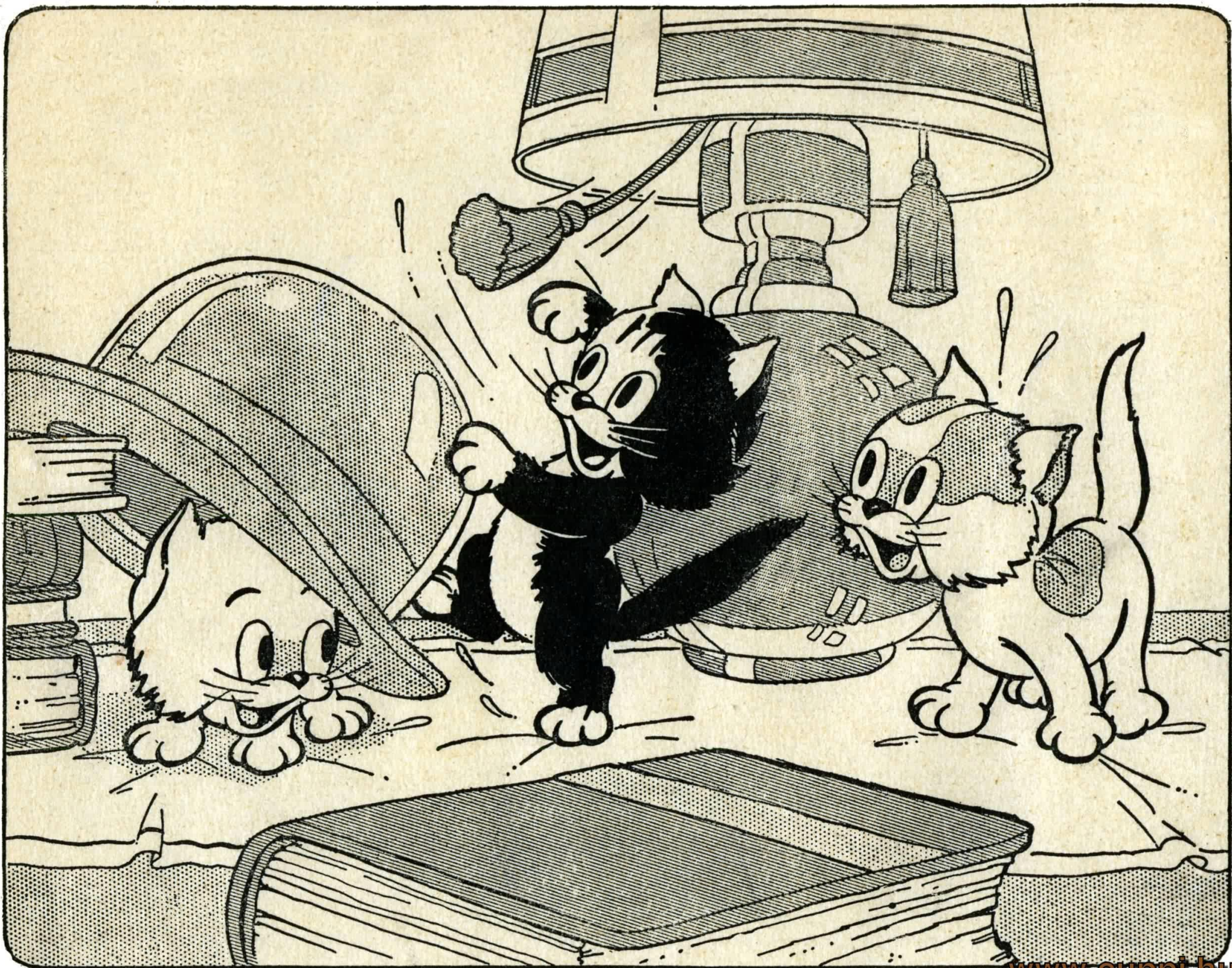
— Most én királyné vagyok! — dorombolt elégedetten. — Szép nagy koronám van! Erősek vagytok, katonák?

— Bizony erősek vagyunk! — hengegett Kormoska és mutatta az izmait. — Nézze csak meg, feleséges királyné a mancsomat, milyen erős!

Kormoska ezzel hátralepett. Az asztali lámpáról két nagy bojt lógott le, Kormoska nekilökte egyiknek a mancsát. A bojt himbálózni kezdett. Ez nagyon tetszett Pöhölykének meg Körmöskének. Kormoska egyre jobban hintáztatta a bojtot, aztán felugrott, négy lábával elkapta a bojtot és mint valami cirkuszi tornász, hintázni kezdett Körmöske meg Pöhölyke feje fölött. Aztán nagy bukfencet vetett a levegőben, a talpára pottyant előttük s még szépen meg is hajolt. Akkorát nevettek rajta, hogy majdnem lefordultak, aztán kezet fogtak hárman és köröskörül keringték a lámpát, vidám vékonyhangú énekléssel.

A lámpabojton való hintázást Körmöske is megkívánta s egyiken ő, másikon Kormoska himbálózott a levegőben, kedvére. Pöhölyke nem kedvelte a veszedelmes sportot, inkább kinyitott egy könyvet, a pocakjára feküdt s a képeket kezdte nézni. Az első lapon szép kis házat látott.

— Jaj, de szeretnék itt lakni! — mondta a kis fehér cica és megsímogatta csöpp körmös mancsával a képet. De aztán elhallgatott, mert eszébe jutott, hogy a képen levő háznál még sokkal szebb az, amelyikben most vannak.

— Nem, mégsem akarok itt lakni, hanem csak ebben a házban, ahol most vagyunk! — dorombolta boldogan. — Soha életemben nem volt még ilyen jó dolgom!

Az ám! Abban a pillanatban, mikor ezt kimondta, szörnyűséges dolog történt. Körmöske meg Kormoska, amint a bojtokon hintáztak, összeütköztek a levegőben és a lámpa felborult. Pöhölykének éppen csak az utolsó pillanatban sikerült tovább ugrania, mielőtt nagy koppanással lefordult volna. A zsinór közben lesodorta a könyveket is az asztalról s minden lepottyant nagy zörgéssel, a lámpa-ernyő pedig csörrenve tört össze a földön!

A három kis cica ijedten, elképedten ült az asztal szélén s csak nézte a pusztulást odalenn. Nagy halomban feküdt a padlón a mindenféle holmi, ami leesett az asztalról.

— Talán bújócskát lehetne játszani — suttogta végre Körmöske.

— Persze! — miákolta nagy örömmel Kormoska. — De még milyen pompásan játszhatunk bújócskát a sok holmi között!

Szépen lecsúsztak a bársonyterítő segítségével az asztalról. Körmöske volt először a hunyó, mert neki jutott eszébe a játék. Egyik mancsával betakarta a szemét és még számolt is:

— Egy, kettő, üres teknő,
Három, négy, hová mégy,
Öt, hat, megfoglak,
Te leszel majd a hunyó
Jaj, de jó!

Körmöske ezzel gyorsan megfordult és meglátta Pöhölyke fehér farkincájának végét kinyúlni a kalap alól.

— **Egy, kettő, három, Pöhölyke!** — nyávogta diadalmasan. Visszaszaladt az asztal lábához és **háromszor ráütött.** — **Pöhölyke a hunyó!**

— **Csisz-csosz, csisz-csosz, csisz-csosz . . .** — hallatszott odakintről. Körmöske úgy örült, hogy sikerült megtalálnia Pöhölykét, nem is hallotta a közeledő lépéseket. De Kormoska rögtön felfülett.

— **Gyorsan! Gyorsan!** — miákolta a fekete cica, mert tudta, hogy most már komolyra fordult majd a bújócska-játék. — **Bújjatok el mind a ketten hamar!**

Kormoska bizonyosra vette, hogy Körmöske is utánuk igyekszik. Gyorsan megfogta Pöhölyke mancsát és magával húzta a könyvszekrény alá. Szép, szép a bújócska-játék, de ha olyan óriással kell játszani, mint Csiszi-csoszi néni, akkor nagyon félelmes dolog. Kormoska dobogó szívvel remélte, hogy Körmöske is jó bújóhelyet talált.

Ó, szegény kis Körmöske! Ő nem figyelt semmi másra, csak a játékra. Azt hitte, Pöhölyke a

---

húnyó s bemászott a lámpaernyő alá. Mikor valami zörgést hallott, kikukkantott, nem Pöhölyke jön-e s nagy rémületére Csiszi-csoszi nénit látta meg, amint föléje hajol, mint valami szörnyűséges fekete viharfelhő.

— Segítség! — nyávogta kétségbeesetten, kiugrott a lámpaernyő alól és szaladt volna a könyvszekrény felé, de félúton nyakoncsípte Csiszi-csoszi néni s a nyaka bőrénél fogva felemelte, aztán haragosan megrázta.

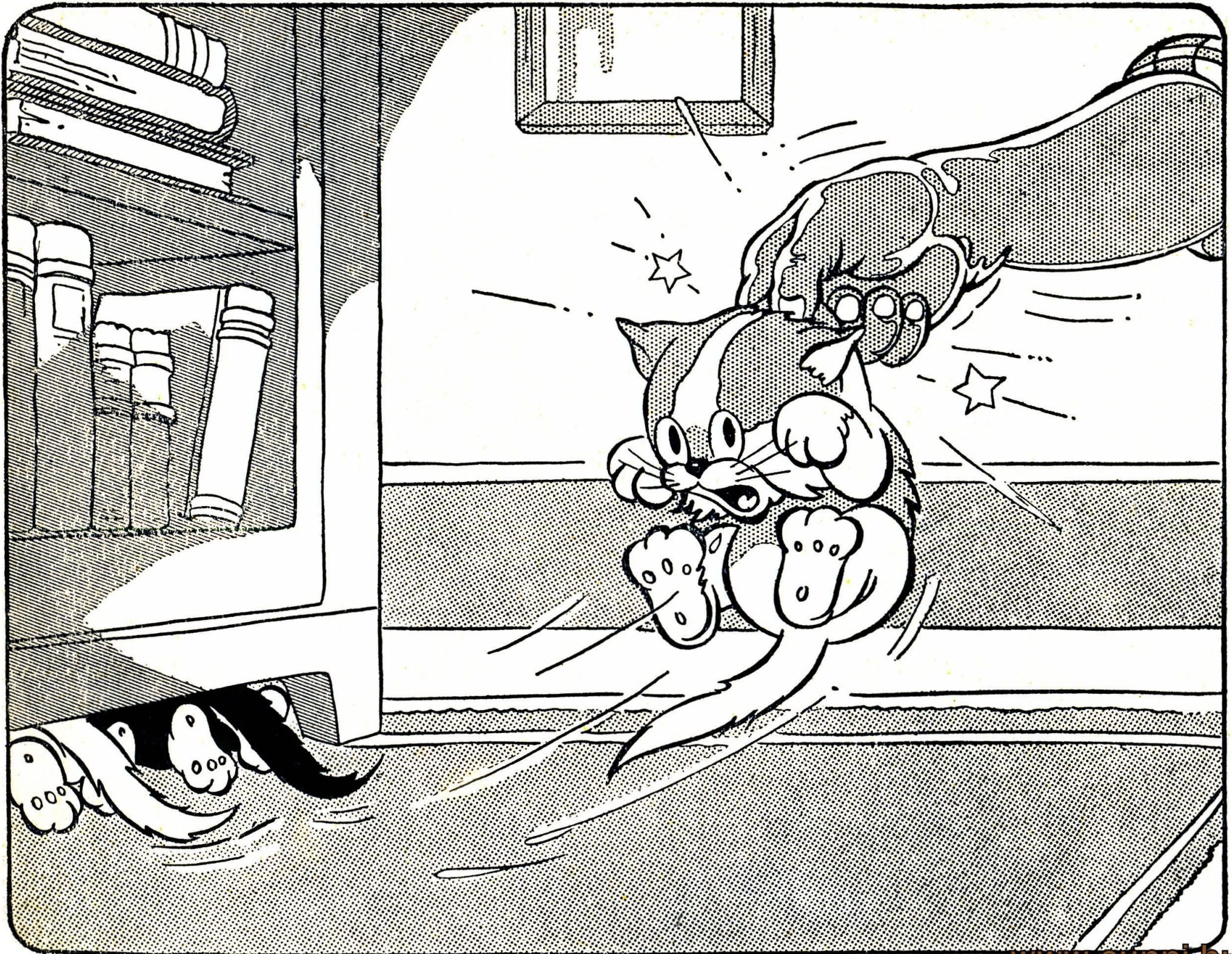
— Jaj! Jaj! — miákolta keservesen Körmöske. — Most megint én legyek a húnyó? Nem akarok már bújócskát játszani! Tessék elengedni! Segítség, Kormoska, segítség!

Erre a keserves sírásra Kormoska kidugta orrát a könyvszekrény alól. Bátran a testvérkéje segítségére akart sietni. De mielőtt csak a mancsát felemelhette volna, Csiszi-csoszi néni nyakoncsípte őt is.

— Ki veletek! Ki veletek! — kiabálta Csiszi-csoszi néni mérgesen és indult az ajtó felé.

— Engem is vigyen akkor! Engem is vigyen akkor! — miákolta Pöhölyke, aki megrémült, hogy egyedül marad itt, a testvérkéi nélkül. — Én is rosszalkodtam velük együtt, de igazán nem akartunk eltörni semmit! Tessék megbocsátani. Ne tessék itthagyni egyedül!

Csiszi-csoszi néni nem értette a cicabeszédet, de mikor meglátta, hogy még egy cicagyerek van a szobában, felkapta Pöhölykét is s hármukat együtt cipelte tovább.

— Valamennyieteket kiteszlek innen! — mondta összeráncolt homlokkal, de már nem tudott olyan nagyon haragudni, mert a három cicagyerek igazán kedves és csinoska volt. Hanem aztán eszébe jutott a kiöntött tej, az összetörött edény, meg a lámpa és megkeményítette a szívét. Nagy léptekkel ment a ház kapuja felé, kinyitotta a kaput s már éppen ki akarta dobni a hideg hóba a három kis cicát, mikor egy hálóinges kisleány jött szaladva lefelé a lépcsőn.

— Jaj, micsoda drága. édes kis cicuskák!

Két kis kövér kezét feléjük nyújtotta. Csiszi-csoszi néni megrémült.

— Jaj, lelkem, kicsikém, mézecsikém, még megfázol! Vissza az ágyba hamar! Hallod? Meg akarsz hűlni ebben a hidegben?

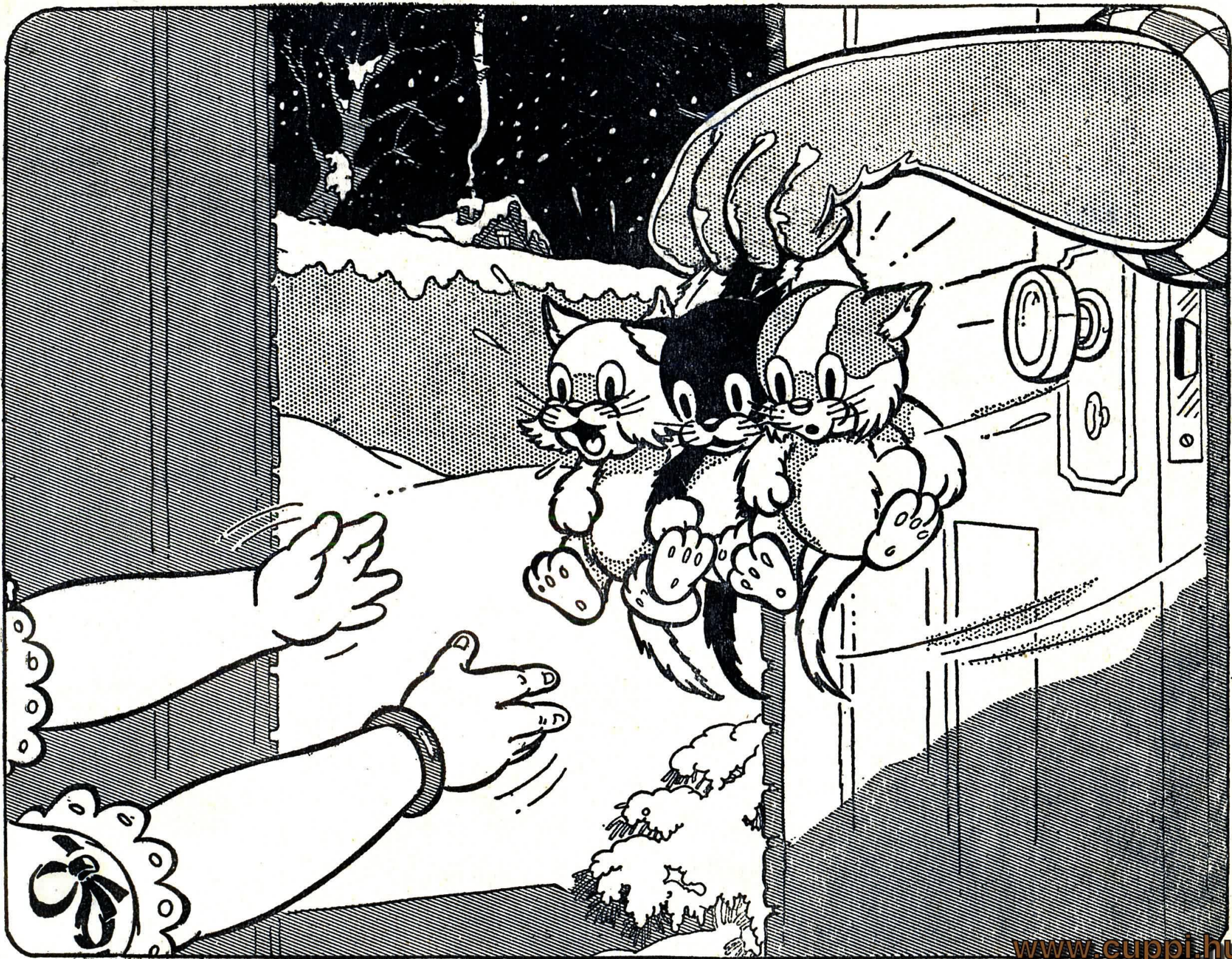
— Itt nincs olyan hideg, mint odakint és mi lesz ezekkel a szegény cicákkal? — nézett aggódva a kisleány Kormoska, Körmöske meg Pöhölyke felé. — Csak nem akarja kitenni őket Csiszi-csoszi néni a hóba! Szegénykéknél nincs ágyuk, ahová lefeküdjének... Adja ide mind a hármat! Kérem szépen!

Könyörögve símult oda Csiszi-csoszi nénihez.

— Beteszem őket a babaágyba s a babám majd velem alszik ma éjjel. Jó lesz?

Csiszi-csoszi néni hol a kisleány könyörgő arcát, hol a három kis cica ijedt szemét nézte s megindult a szíve. Hogyan is gondolhatott reá komolyan, hogy kidobja szegénykéket a hóba?

Odatette mind a három cicát a kisleány karjába, aztán gyorsan becsukta a kaput és felfelé kergette a kisleányt a lépcsőn.

— Soha többé meg ne lássam, hogy papucs nélkül, mezítláb jársz a lépcsőn — kiáltotta utána szigorúan. Most, hogy a cicákon megkönyörült, úgy érezte Csiszi-csoszi néni, hogy valamiért mégis illene haragudnia.

— Igenis! Máskor felveszem a papucsomat — kiáltott vissza boldogan a kislány, csókot dobott feléje a lépcsőkorláton át és magához ölelte a cicáit.

— Gyertek, drága kicsi cicuskák, az én cicáim lesztek! Nagyon szeretlek titeket!

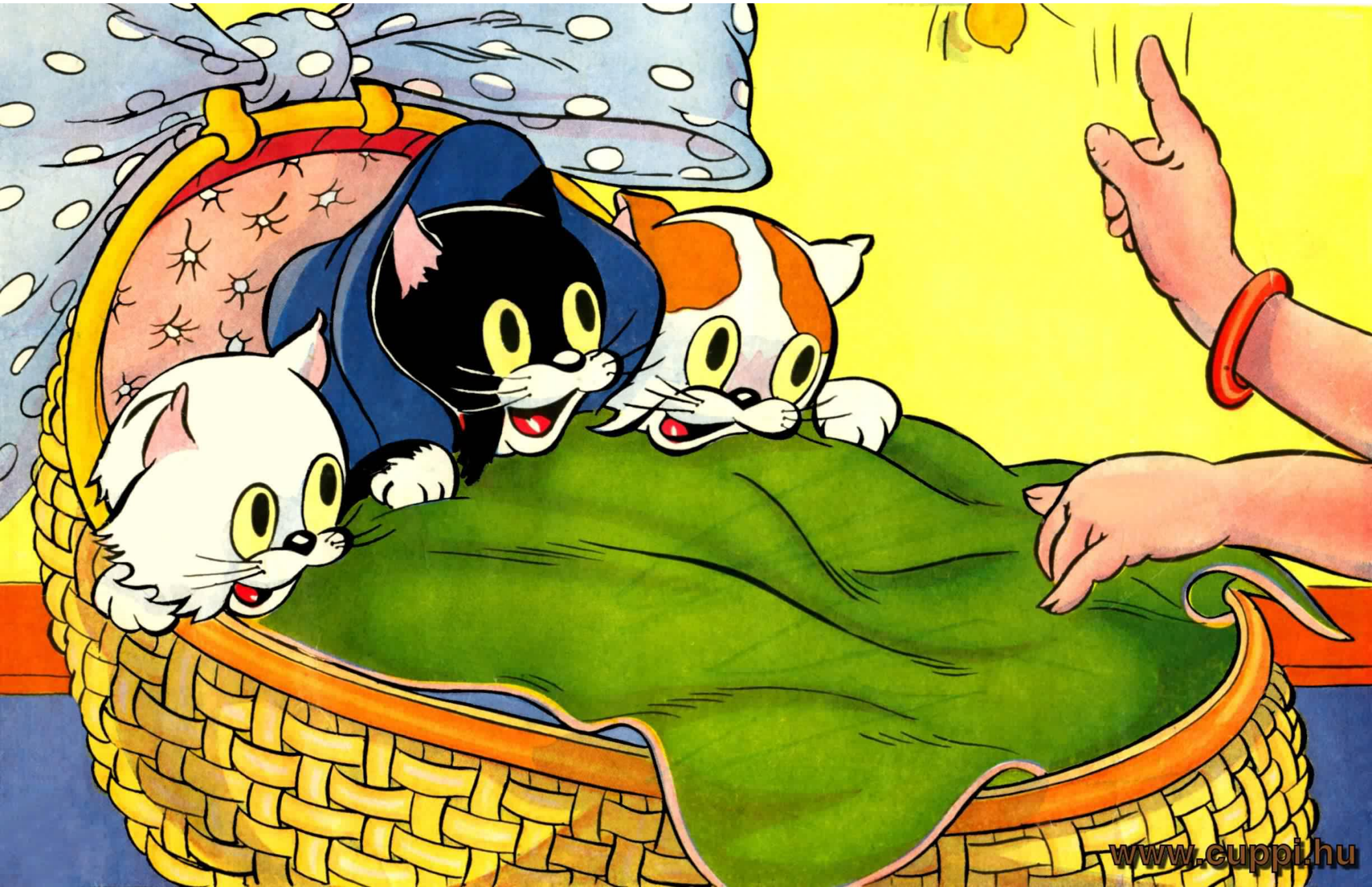
Bevitte őket a hálósobácskájába s a saját ágyára tette mind a hármat, míg újra megvetette a baba bölcsőjét, felrázta a párnákat s új szalagot is kötött a végébe.

— Álmodom én? — kérdezte suttogva Pöhölyke a testvéreitől, amint elhelyezkedtek a jó puha melegben. — Igazán itt fogunk élni ezentúl, ebben a gyönyörű házban?

— Igen, örökbefogadtak minket — dorombolta Körmöske elégedetten.

— Viselkedjetek szépen, jön a nevelőanyácskánk — suttogta Kormoska és megmozgatta farkincáját, jeléül annak, hogy nagyon boldogok és hálásak, mert ilyen jó gazdaasszonykát kaptak.

A kisleány sorra odavitte őket a bababölcsőhöz és lefektette mind a három cicát egymás mellé. Jól betakarta őket és énekelni kezdett nekik, hogy elaludjanak:

Három szegény kicsi cicát
Kidobtak a hóba,
Nem volt háza, vacsorája,
Meleg takarója.
Három kedves kicsi cica
Most már az enyém lett,
Puha ágyat, vacsorát kap,
De szép lesz az élet!

A három kicsi cica hálásan és boldogan hallgatta ezt a szép nótát, mert bizony örömmel hallották, hogy nem kell már aggódnok a sorsuk miatt és boldogok lehetnek. Mikor gazdasszonykájuk odamutatott a kék meg sárga díszítésű falórára, engedelmesen becsukták a szemüket.

— Áááá! Már majdnem nyolc óra! — mutatott a kisleány az órára és lábujjhegyen ment a saját ágya felé. — Bizony, ideje, hogy mindnyájan aludjunk!

— Tik-tak, tik-tak, ideje, hogy mindnyájan aludjatok — mondta a kis falóra is.

Valahányszor egyet ketyegett, a cicák mindig álmosabbak lettek és nemsokára aludtak már, mint a bunda. De milyen szépeket álmodtak!

Pöhölyke azt álmodta, hogy a göndörhajú babával játszik.

Körmöske azt álmodta, hogy egy tucatnyi nagy tányér tejfölt tettek eléje.

Kormoska meg, a kis rakoncátlan, azt álmodta, hogy végre csakugyan fogott oroszlánt. Még pedig a farkát fogta meg!

Vége.

